CHƯƠNG 2236

Quỷ dị, hư tình giả ý

“Hô…” Hạ Nhân hít sâu một hơi, dựng tay phải lên: “Khoan đã…”

“Có thể nói cho ta biết, Hạ Nhất Hạo tài hoa tuyệt thế này là ai không?”

Trùng hợp vậy, cũng họ Hạ giống ta ư?

Cái quái gì mà còn chuyển thế thành Hạ Nhất Hạo nữa?

Nguyệt Nhiễm nhìn Hạ Nhân, kinh ngạc mất hai nhịp thở.

Mấu chốt là, ngay cả Trịnh Hồng Lộc ở bên cạnh cũng nhìn Hạ Nhân rồi trầm ngâm.

“Sao nào?” Hạ Nhân nhìn Trịnh Hồng Lộc: “Ngươi cũng biết Hạ Nhất Hạo này à?”

“Ừm…” Trịnh Hồng Lộc nói: “Công tử không biết sao?”

“Không biết!” Hạ Nhân lắc đầu.

Trịnh Hồng Lộc nói: “Chính là… vị thiên tài tuyệt thế đã khai sáng con đường thứ ba nghìn lẻ một, Hạ Nhất Hạo…”

Người này thì hắn biết, quá biết là đằng khác, cả Thần giới có ai không biết chứ.

Nhưng tên của y thì Hạ Nhân vẫn luôn không biết.

Tương truyền ban đầu người này là kẻ tu luyện đại đạo nguyền rủa. Vì người thân nhiễm phải sức mạnh nguyền rủa, y bèn nghĩ ra con đường hương hỏa đi ngược lẽ thường, biến sức mạnh vốn dùng lực lượng của bản thân để hại người thành năng lực dùng lực lượng của bản thân để giúp người.

Kể từ đó, đại đạo hương hỏa thịnh hành, trở thành một đại pháp chân chính.

Mà người kia cũng nhờ cống hiến này, trực tiếp thành tựu chính thần của đạo hương hỏa.

Đáng tiếc, sau khi đạo hương hỏa quật khởi, nó ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của ba nghìn Thần Đế. Vì vậy, ba nghìn Thần Đế liên thủ tiêu diệt kẻ này.

Không đúng… nếu đã trọng sinh thì chẳng phải nên trốn đi sao?

Nếu không, ba nghìn Thần Đế lại kéo đến vây giết, chẳng phải là tự tìm chết à?

“Thật vậy sao?” Hạ Nhân hỏi Nguyệt Nhiễm: “Hắn thật sự là chuyển thế của Hạ Nhất Hạo?”

“Đúng vậy!” Nguyệt Nhiễm thành kính nói: “Con đường thành thần bằng hương hỏa của Thần giới hiện nay có thiếu sót rất lớn, nó chỉ có thể giúp người bình thường tu luyện đến Thần Vương cảnh!”

“Nhưng tông chủ nói rồi, hiện giờ ngài ấy đã nghiên cứu ra pháp môn cao hơn một tầng!”

“Có thể giúp người tu vi đạt đến Thần Vương cảnh tiến thêm một bước, đột phá Thần Vương cảnh để đạt tới Thần Hoàng cảnh!”

“Chỉ cần gia nhập tông môn này, trở thành cung phụng của tông chủ, thành kính cầu phúc cho tông chủ là có thể nhận được công pháp!”

“Hiện giờ, trong toàn tông môn đã có sáu người nhận được công pháp này, trong đó ba người đã đột phá đến Thần Hoàng cảnh!”

“Hơn nữa, chỉ cần gia nhập tông môn, trở thành cung phụng của tông chủ, tông chủ cũng sẽ ban cho các vị những vật phẩm mà ngày thường không thể có được. Chẳng hạn như bản nguyên sức mạnh mà tiền bối muốn có, ở chỗ tông chủ hoàn toàn không thành vấn đề!”

Hạ Nhân thản nhiên hỏi một câu: “Thật sao?”

“Đương nhiên rồi!” Nguyệt Nhiễm nói: “Tông chủ đại nhân không gì không biết, không gì không làm được, là tồn tại duy nhất trong số tất cả sinh linh từ xưa đến nay có thể sánh vai với Đấng Sáng Thế!”

“Ba nghìn đại đạo đều do trời sinh, chỉ có một đạo là do tông chủ đại nhân sáng tạo!”

“Bản nguyên sức mạnh cỏn con ở chỗ ngài ấy thì đáng là gì?”

“Tiền bối... ngài có muốn trở thành cung phụng tôn quý của tông chủ không?”

Nhất thời Hạ Nhân lại không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Đây đã không còn là có mùi âm mưu nữa rồi, mà mẹ nó từng câu từng chữ đều tràn ngập âm mưu.

“Xì xì xì...” Hạ Nhân hít ngược hai hơi khí lạnh, sau đó nói: “Được... ta rất có hứng thú với tông môn Kiến Hoàng Thiên này!”

“Không không không... phải nói là ta đặc biệt có hứng thú với việc con đường thành thần bằng hương hỏa có thể đột phá đến Thần Hoàng cảnh!”

“Ta muốn gia nhập xem thử!”

Hạ Nhân biết rõ đây là một cái bẫy, nhưng vẫn bằng lòng nhảy vào.

Trước hết, hắn không tin tông chủ của Kiến Hoàng Thiên thật sự là chuyển thế của Hạ Nhất Hạo, phần lớn chỉ là kẻ mượn danh phô trương thanh thế.

Nhưng vấn đề là cũng không thể loại trừ một khả năng mong manh rằng y thật sự là thân chuyển thế của Hạ Nhất Hạo.

Thứ hai, bất kể y có phải chuyển thế của Hạ Nhất Hạo hay không, tông môn này đã có pháp môn nâng giới hạn của tu sĩ hương hỏa từ Thần Vương cảnh lên Thần Hoàng cảnh, vậy thì hắn vẫn phải đến xem thử.

Cho dù là giả, lão tử lấy về ném vào Tụ Bảo Bồn cường hóa một phen, biết đâu lại có bất ngờ.

Biết đâu các đệ tử trong nhà cũng có hy vọng đột phá đến Thần Hoàng cảnh.

Vì vậy Hạ Nhân quyết định cứ vào xem trước.

Dù sao hắn cũng luôn chuẩn bị sẵn đường lui.

“Tốt quá rồi!” Nguyệt Nhiễm nói: “Tiền bối cho ta ba ngày, ba ngày thôi... Ba ngày sau, công việc ở đây của ta kết thúc, đến lúc đó ta có thể dẫn ngài vào phân đà của tông môn!”

“Được!” Hạ Nhân gật đầu: “Ba ngày sau ta lại đến tìm ngươi!”

Nói xong, Hạ Nhân mang theo pháp tắc trọng lực vừa mua rời đi.

“Công tử...” Vừa bước ra khỏi đại điện, Trịnh Hồng Lộc đã nói: “Công tử, nô tỳ cảm thấy thứ này e là không đáng tin lắm!”

“Ha ha ha...” Hạ Nhân cười cười, nói: “Ta cũng cảm thấy không đáng tin lắm!”

“Nhưng không sao, nếu không đáng tin thì chúng ta cứ đi là được, chẳng lẽ bọn chúng còn ngăn được chúng ta sao?”

“Điều đó thì không thể!” Hồng Lộc cười nói: “Nô tỳ có thể mở thông đạo cho ngài bất cứ lúc nào…”

“Đi thôi…” Ra khỏi thương hội, Hạ Nhân lại đến Tiên Khách Cư một chuyến, tạm thời thuê một căn nhà!

Ba ngày sau, hắn dẫn theo Trịnh Hồng Lộc trở lại thương hội.

Nguyệt Nhiễm cũng thay một bộ đạo bào bình thường.

Tu vi của nàng không cao, chỉ ở Thần Quân cảnh tầng bảy, tu luyện đại đạo hương hỏa.

“Hai vị tiền bối, trước tiên đi theo ta, đến đạo tràng của vãn bối ngồi một lát…”

Nơi Nguyệt Nhiễm ở cách thương hội không xa, là một tiểu viện trong thành. Sân tuy nhỏ nhưng lại nằm ở khu vực phồn hoa nhất toàn thành.

Bước vào đạo tràng của nàng, ba người lần lượt ngồi xuống theo vai vế.

Nguyệt Nhiễm nói: “Muốn gia nhập Kiến Hoàng Thiên chúng ta cũng không dễ như vậy. Yêu cầu đầu tiên là phải tuyệt đối trung thành với tông chủ!”

“Cần phải lập lời thề Chúa Tể!”

Hạ Nhân lập tức giật mình: “Phải thề trước rồi mới được vào tông môn sao?”

“Đúng vậy!” Nguyệt Nhiễm kiên định nói: “Đó là điều chắc chắn… Có điều cũng không phải vừa đến là bắt ngài thề ngay. Dù sao Thiên Tông cũng không phải ai cũng thu, tiền bối còn cần trải qua khảo hạch của tông môn mới được!”

“Ngoài ra, Thiên Tông chúng ta chỉ nhận tu sĩ hương hỏa, không nhận tu sĩ đạo pháp!”

“Hai vị tiền bối đều tu luyện sức mạnh hương hỏa sao?”

“Đúng vậy!” Hạ Nhân lập tức trả lời: “Tư chất hai người chúng ta có hạn, từ lâu đã mất sạch căn cơ tuệ giác, nay chỉ có thể tu luyện sức mạnh hương hỏa!”

Trong lúc nói chuyện, Hạ Nhân còn lấy ra một khúc thần mộc, trên thần mộc ngưng tụ vô số sức mạnh hương hỏa.

Đây là lễ ra mắt mà Tô Chân Chân tặng Hạ Nhân lúc trước, nhờ Hạ Nhân thay mặt chuyển cho Đệ Thất Phụ Thần. Nhưng sau khi gặp Đệ Thất Phụ Thần, Hạ Nhân lại không đem tặng.

“Ồ…” Nhìn thấy thần mộc Hạ Nhân lấy ra, Nguyệt Nhiễm lập tức tin tưởng không chút nghi ngờ, nói: “Quả nhiên tiền bối không lừa ta, tốt lắm, tốt lắm…”

Hạ Nhân hỏi: “Đạo hữu Nguyệt Nhiễm, sau này ngươi cũng đừng gọi ta là tiền bối nữa. Nếu ngươi đã tiến cử ta thì chính là đạo hữu của ta, sau này chúng ta xưng hô ngang hàng, được chứ?”

Hạ Nhân hỏi: “Sau khi những đệ tử như chúng ta gia nhập Kiến Hoàng Thiên thì cần làm những gì?”

“Nhiều lắm!” Nguyệt Nhiễm nói: “Điểm đầu tiên là cần cầu phúc cho Thần Chủ đại nhân. Không chỉ phải cầu phúc, mà còn phải tìm kiếm sức mạnh hương hỏa trong thiên hạ cho tông chủ!”

“Ngoài ra, còn có thể nhận làm một số tạp vụ của tông môn!”

“Đương nhiên, sẽ không để các vị làm không công. Trong tông môn chúng ta, phúc lợi cũng rất nhiều!”

CHƯƠNG 2237

Sư thúc Sở

“Đạo hữu Nguyệt Nhiễm, gia nhập Kiến Hoàng Thiên Tông này thì có lợi ích gì?” Hạ Nhân nhìn Nguyệt Nhiễm với vẻ chân thành.

Nguyệt Nhiễm nói: “Lợi ích thì nhiều lắm!”

“Đúng như mong muốn của đạo hữu, những thứ ngươi cần, bên trên đều có thể kiếm về cho ngươi!”

“Đương nhiên, ngươi cũng phải trả một cái giá nhất định!”

“Nhưng dù vậy thì vẫn xem như phúc lợi rồi. Dù sao ở bên ngoài, có những thứ cho dù ngươi đồng ý trả giá, cũng chưa chắc lấy được!”

“Ngoài ra, nếu ngộ tính của ngươi tốt, khả năng thân thể hấp thu sức mạnh hương hỏa lại cực kỳ mạnh, đến lúc đó cứ từng bậc từng bậc tiến cấp, quyền lực càng lớn, thứ được tiếp xúc cũng càng nhiều!”

Nói đến đây, sắc mặt Nguyệt Nhiễm hơi đỏ lên: “Nếu một ngày nào đó đạo hữu thật sự gia nhập Kiến Hoàng Thiên Tông, nhìn trúng sư tỷ hay sư muội nào thì đều có thể theo đuổi!”

“Trong này không có nhiều quy củ ràng buộc như bên ngoài, ngươi thích ai thì cứ đến cầu hoan với người đó!”

“Hôm nay hoan hảo, ngày mai đôi bên không liên quan, tiền bối, chẳng lẽ như vậy không tốt hơn việc kết hôn ở bên ngoài rất nhiều sao? Lại không cần lo người khác dòm ngó sức mạnh hương hỏa của ngươi, chia mất một nửa tu vi của ngươi, đúng không?”

Hạ Nhân gật đầu, nói: “Đúng là vậy!”

“Ha ha ha…” Nguyệt Nhiễm nói: “Nếu đạo hữu bằng lòng, tối nay thiếp thân cũng có thể cùng đạo hữu hoan hảo!”

Hạ Nhân suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Cái này còn lợi hại hơn cả Hợp Hoan Tông nữa.

“Phù…” Hạ Nhân hít sâu một hơi, nói: “Nếu… trong tông môn ta nhìn trúng một vị sư tỷ sư muội, nhưng vị sư tỷ hoặc sư muội đó nhất quyết không đồng ý thì sao?”

Nguyệt Nhiễm mỉm cười, nói: “Vậy cũng không sao!”

“Chỉ cần cống hiến của ngươi đạt đủ, tự nhiên sẽ có sư thúc bên trên đến khuyên bảo!”

Hạ Nhân tiếp tục hỏi: “Nếu sau khi các sư thúc khuyên bảo, đối phương vẫn không đồng ý thì sao?”

Nguyệt Nhiễm nói: “Thông thường sẽ không như vậy!”

“Sau khi gia nhập Kiến Hoàng Thiên Tông, ai cũng phải thề, thề chết trung thành với tông chủ đại nhân!”

Nói đến đây, Nguyệt Nhiễm lại nhìn Trịnh Hồng Lộc, nói: “Ta biết tiền bối đang lo lắng điều gì... Không cần lo lắng, vị này là đạo lữ của ngài sao?”

Hạ Nhân gật đầu: “Coi... như là vậy!”

Mặc dù biết rõ lúc này Hạ Nhân chỉ đang lá mặt lá trái, nhưng Trịnh Hồng Lộc ở bên cạnh lại thấy trong lòng nóng lên, sắc mặt đỏ bừng.

Nguyệt Nhiễm mỉm cười: “Hai vị có thể lựa chọn hòa ly, sau khi hòa ly thì gia nhập tông môn, mọi người cùng nhau vui vẻ tu hành chẳng phải rất tốt sao?”

“Đương nhiên, nếu hai vị không muốn thì cũng có thể tiếp tục giữ thân phận đạo lữ!”

“Như vậy, cho dù đã vào tông môn, cũng sẽ không có ai ép hai vị làm những chuyện mà mình không muốn!”

Hạ Nhân lại trò chuyện với Nguyệt Nhiễm một hồi, phát hiện Kiến Hoàng Thiên Tông này hoàn toàn chẳng giống một tông môn.

Theo cảm giác của Hạ Nhân, đây chỉ là một tổ chức chuyên hút thần lực của người khác miễn phí.

Gia tộc bình thường đều bỏ ra một lượng tài nguyên nhất định để đổi lấy thần lực của người khác, còn tên này thì hay rồi, chỉ dùng một khái niệm để khiến người ta giao ra thần lực.

Vậy mà vẫn có không ít người mắc câu.

Giới hạn tu hành của sức mạnh hương hỏa chính là Thần Vương cảnh, hắn tung ra một khái niệm có thể đột phá đến Thần Hoàng cảnh, sau đó thu hút vô số người nối gót nhau lao vào.

Đương nhiên, ngoài Thần Vương cảnh ra, cũng có không ít tu sĩ Thần Tôn cảnh, Thần Quân cảnh gia nhập cái tông môn được gọi là này.

Bởi vì tông môn này đã nói rõ, không phải cứ vào đây là có thể nhận được phương pháp tu hành.

Mà phải hoàn thành đủ nhiệm vụ trong tông môn mới được.

Trong tông môn, mọi người bình đẳng, chỉ xét cống hiến, không xét tu vi.

Điều này chẳng phải đã thu hút vô số tu sĩ hương hỏa gia nhập hay sao.

Nếu đã không có việc gì làm, Hạ Nhân quả thật cũng muốn xem tông môn này có thủ đoạn gì, thế là đồng ý với Nguyệt Nhiễm.

Lại chờ thêm tròn mấy tháng, cuối cùng Nguyệt Nhiễm mới dẫn Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc đi gặp sư thúc ở tầng trên.

Phân đà của Kiến Hoàng Thiên Tông được gọi là này không nằm trong thành, mà ở bên ngoài.

Sau khi ra khỏi thành, Hạ Nhân lại bay khoảng một ngày mới đến nơi tông môn này.

Tông môn trông cao lớn nguy nga, nhưng thần lực bên trong lại yếu ớt đến đáng thương.

“Hai vị đạo hữu… đi theo ta…”

Nguyệt Nhiễm dẫn hai người vào tông môn, đi xuyên qua đó.

Hạ Nhân hỏi: “Vị sư thúc này là đà chủ sao?”

“Không phải!” Nguyệt Nhiễm nói: “Có thể xem như một vị trưởng lão của phân đà này!”

“Không nên hỏi thì đừng hỏi!”

“Sau khi đến nơi, trưởng lão sẽ hỏi các ngươi vài vấn đề, cứ thành thật trả lời là được!”

“Được!” Hạ Nhân gật đầu.

Trong phân đà người qua kẻ lại đông đúc, gần như trên mặt ai cũng mang vẻ thành kính. Quan trọng là Hạ Nhân vừa nhìn qua đã thấy nơi này đàn ông cực ít, ngược lại phụ nữ thì rất nhiều.

Khoảng hơn mười nhịp thở sau, Nguyệt Nhiễm dẫn hai người đến một đại điện.

Bước vào thiên điện bên cạnh đại điện, bên trong có một lão già mặc đạo bào màu xám.

Hạ Nhân không dám dùng thần niệm quét tu vi của lão già, ngay lập tức mở thần thông Động Hư Chân Mục.

Tu vi của lão già đối diện cũng hiện ra: Thần Vương cảnh, tầng sáu!

Tu vi của tên này còn yếu hơn Bạch Dật Trần từng giao chiến với Hạ Nhân trước đây một tầng, càng không thể sánh với Bạch Ngọc Tắc.

Vì vậy Hạ Nhân không hề lo lắng về đối phương.

“Sở sư thúc, đây là người đệ tử dẫn đến, hai vị họ đến từ một thần quốc khác, cũng vì tu vi gặp phải bình cảnh nên vô cùng ngưỡng mộ tông môn chúng ta!”

“Hơn nữa, hai người họ còn là đạo lữ!”

“Biết rồi!” Sở sư thúc phất tay: “Nguyệt Nhiễm, ngươi ra ngoài trước đi, ta nói chuyện với hai vị này!”

“Vâng!” Nguyệt Nhiễm đi ra ngoài.

Nhưng vậy cũng chẳng sao, mọi người đều dùng thần niệm, tuy ánh sáng trong điện yếu ớt, vẫn có thể dễ dàng nhìn rõ mọi thứ ở đây.

“Ngồi đi, hai vị!” Sở sư thúc hờ hững phất tay, nói: “Một người Thần Tôn cảnh tầng hai, một người Thần Vương cảnh tầng mười!”

“Vậy mà cũng chạy đến Kiến Hoàng Thiên Tông chúng ta sao?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Đã sớm tuyệt tuệ rồi!”

“Chúa tể ở trên cao, thiếp thân đã tuyệt tuệ từ khi còn ở Thần Vương cảnh tầng tám!”

“Ồ... ha ha ha... hiểu chuyện đấy!” Sở sư thúc không ngờ câu đầu tiên Trịnh Hồng Lộc nói đã là lời thề, lập tức cười ha hả: “Không cần lo lắng... Trên đời này, chín mươi chín phần trăm mọi người cuối cùng đều sẽ tuyệt tuệ!”

“Tu vi của ngươi là Thần Vương cảnh tầng mười, hai tầng sau này là dùng thần lực chất đống lên sao?”

“Đúng vậy!” Câu này Trịnh Hồng Lộc đã nói dối, nhưng cũng chẳng sao, dù sao thật giả lẫn lộn mới là thứ dễ lừa người nhất.

“Ôi chao... Đại đạo hương hỏa giữa trời đất nhiều nhất chỉ có thể tu luyện đến Thần Vương cảnh!”

“Đạo hữu muốn đột phá đến Thần Hoàng cảnh sao!”

“Nhưng chuyện đó không dễ đâu!”

Trịnh Hồng Lộc chắp tay: “Mong sư thúc chỉ điểm nâng đỡ!”

“Không thành vấn đề!” Sở sư thúc nói: “Quy củ của Kiến Hoàng Thiên Tông chúng ta chính là tích lũy cống hiến. Chỉ cần giá trị cống hiến của ngươi đủ, thì có thể nhận được công pháp tương ứng!”

“Sau này cứ đi theo ta, lão phu có thể che chở cho ngươi… ha ha ha…”

“Nhưng mà… vị sư muội này!”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Tại hạ họ Trịnh!”

“Chậc chậc chậc…” Sở sư thúc cười híp mắt nhìn Trịnh Hồng Lộc, trong mắt lộ ra vẻ dâm ô. Lão dùng ngón tay khô gầy chỉ vào Hạ Nhân: “Vì sao lại tìm một phu quân cảnh giới thấp như vậy?”

“Chẳng lẽ hắn có chỗ nào đặc biệt?”

Sở sư thúc cho rằng mình đã đoán trúng, tiếp tục dùng giọng điệu dâm ô nói: “Không sao đâu, sư muội… thật ra… lão phu cũng có chỗ đặc biệt… ha ha ha…”

“Tối nay sư muội ở bên ta cùng trải qua một đêm đẹp, thế nào?”

“Nếu hầu hạ tốt, ngày mai ta sẽ cho phép ngươi gia nhập tông môn!”

CHƯƠNG 2238

Hương cống

Sư thúc Sở nhìn Trịnh Hồng Lộc, cười dâm đãng một hồi.

Hoàn toàn không để Hạ Nhân bên cạnh vào mắt.

Trịnh Hồng Lộc thì khác, nàng cảm thấy toàn thân khó chịu, thân thể vặn vẹo mấy cái rồi lùi lại vài bước.

Nhưng động tác này lọt vào mắt Sư thúc Sở lại biến thành một phen quyến rũ.

“Ha ha ha…” Sư thúc Sở cười lớn, bước lên một bước, định đưa tay về phía Trịnh Hồng Lộc.

Phía sau, Hạ Nhân khoanh tay, thản nhiên nói: “Sư thúc Sở, ta vẫn còn ở đây, chưa chết đâu…”

“Ngươi trêu ghẹo đạo lữ của ta như vậy, có thích hợp không?”

Động tác của Sư thúc Sở đột nhiên khựng lại.

Hắn quay đầu nhìn Hạ Nhân, nói: “Tiểu tử… Nói lớn thì ngươi không hiểu quy củ rồi!”

“Nói nhỏ thì ngươi không hiểu phong tình!”

“Đạo lữ của ngươi đâu phải hương cống dâng cho Tông chủ, chạm vào một chút thì có làm sao?”

“Lão đệ... Nếu đã muốn gia nhập Kiến Hoàng Thiên Tông chúng ta, thì chút chuyện nam nữ này phải nghĩ thoáng ra.”

“Để đạo lữ của ngươi tối nay hầu hạ ta một lần, ngày mai ta sẽ giúp hai người làm thủ tục gia nhập tông môn. Ngươi cũng chẳng mất miếng thịt nào, có gì mà không được?”

“Trong phân đà mỹ nữ nhiều như mây, đủ loại tư vị đều có!”

“Lão đệ, đừng treo cổ trên một cái cây nhé... Ha ha ha... Ta cũng chỉ muốn tốt cho ngươi thôi!”

“Muốn tốt cho ta!” Hạ Nhân cười khẽ, nói: “Trên đời này, không chỉ có một người nói là muốn tốt cho ta!”

“Nếu quý tông môn đều hành xử như thế này, vậy ta nghĩ mình cũng chẳng có hứng thú gia nhập nữa!”

Ban đầu bọn họ chỉ định dò la tin tức, ai ngờ đối phương lại ngang ngược đến vậy, vừa mở miệng đã muốn cướp người của mình.

Hạ Nhân cũng không ngờ con người lại có thể vô sỉ đến thế.

“Đúng đúng đúng...” Trịnh Hồng Lộc hoảng loạn gật đầu: “Chúng ta không gia nhập nữa!”

“Không gia nhập?” Trong mắt Sư thúc Sở lóe lên hai tia sáng sắc bén, hắn cười khẽ: “Ha ha ha... Chuyện đó cũng không đến lượt các ngươi quyết định!”

“Các ngươi tưởng Thiên Tông chúng ta là nơi ai muốn đến thì đến, không muốn đến thì không đến sao?”

“Bây giờ các ngươi chỉ có hai lựa chọn!”

“Thứ nhất, ngoan ngoãn gia nhập tông môn!”

“Thứ hai, ta đập chết đạo lữ của ngươi, sau đó luyện ngươi thành hương cống, dâng cho Tông chủ hưởng dụng!”

Trịnh Hồng Lộc lại không ngừng lắc đầu: “Không gia nhập, không gia nhập…”

Sắc mặt Sư thúc Sở lập tức biến đổi dữ dội: “Muốn chết…”

Nhưng hắn còn chưa kịp ra tay, thức hải đã đột nhiên truyền đến một cơn đau dữ dội.

“A…” Hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó thân thể hắn bật lên một cái rồi ngã vật xuống đất.

Hóa ra Hạ Nhân đã lén thả ra hai con Cửu Âm Thần Điệp, đánh lén thức hải của tên này.

Thức hải của hắn chưa chắc đã sụp đổ, nhưng hiện giờ đã mất đi năng lực, hôn mê bất tỉnh.

“Thu…” Không nói hai lời, Hạ Nhân lập tức thu Sư thúc Sở vào không gian Hồng Mông.

Nhưng hắn có chết hay không thì khó mà nói được.

Có khả năng thức hải sụp đổ, vĩnh viễn không tỉnh lại, biến thành người sống thực vật.

Cũng có khả năng sẽ tỉnh lại, nhưng thần niệm bị tổn thương nặng nề.

“Bây giờ phải làm sao?” Trịnh Hồng Lộc hoảng hốt, thân thể không ngừng run rẩy.

Hạ Nhân bước tới, đưa tay đỡ lấy vai nàng, nói: “Đừng sợ… Có ta ở đây…”

“Hu hu hu…” Trịnh Hồng Lộc bật khóc.

Vừa rồi Sư thúc Sở kia muốn ngủ với nàng, chuyện này khiến nàng vô cùng hoảng sợ.

Mức độ sợ hãi ấy còn lớn hơn nhiều so với việc đánh nhau với nàng.

Bởi vì đối với Trịnh Hồng Lộc, nàng chưa từng làm chuyện như vậy.

“Sư thúc… Hai người nói chuyện thế nào rồi?” Có lẽ tiếng kêu thảm thiết vừa rồi đã truyền ra ngoài, Nguyệt Nhiễm ở bên ngoài lên tiếng hỏi vọng vào.

Trịnh Hồng Lộc không biết phải trả lời thế nào.

Hạ Nhân thì vẫn bình tĩnh, truyền âm cho Trịnh Hồng Lộc: “Nàng kêu hai tiếng đi!”

“Hả?” Trịnh Hồng Lộc không hiểu ý hắn.

Hạ Nhân tiếp tục truyền âm: “Nàng kêu hai tiếng, người bên ngoài sẽ tự hiểu, đương nhiên sẽ không hỏi nữa.”

Nhưng đúng lúc Hạ Nhân còn chưa biết phải trả lời thế nào thì Trịnh Hồng Lộc đã kêu lên.

Hạ Nhân giơ hai tay lên, bịt chặt tai lại.

“Công tử… Có chuyện gì vậy?” Sau khi kêu xong, nàng hỏi: “Không phải là như vậy sao?”

Hạ Nhân nói: “Ta bảo nàng… đâu có bảo nàng giết heo… Thôi thôi…”

Hắn phẩy tay, sau đó hít sâu một hơi, bắt chước giọng điệu của Sư thúc Sở, nói ra ngoài: “Chớ ồn ào, không được quấy rầy!”

Nguyệt Nhiễm bên ngoài tạm thời không còn động tĩnh.

Trịnh Hồng Lộc đi đến trước mặt Hạ Nhân rồi ngồi xuống, khẽ hỏi: “Công tử, bây giờ phải làm sao?”

Hạ Nhân nói: “Có hai cách!”

“Thứ nhất, nàng trực tiếp mở thông đạo không gian, chúng ta rời khỏi đây, trở về phía thành Tuyền Cơ!”

“Đến lúc đó, cho dù có kẻ đạt Thần Hoàng cảnh đuổi theo, chúng ta cũng không sợ!”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Được… Đáng chết… Hôm nay nô tỳ hoảng hốt quá, vậy mà lại quên mất chuyện này!”

Hạ Nhân nói: “Không vội… Hiện giờ ta vẫn chưa muốn đi… Thật ra… chúng ta có thể giả mạo… Sư thúc Sở, ha ha ha…”

Hắn có thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, giả mạo Sư thúc Sở dĩ nhiên không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu có một khuyết điểm, đó là hình tướng đã cố định.

Nói cách khác, ngươi tu thành tướng nào thì sau này chỉ có thể giữ tướng đó.

Nếu muốn biến thành một người khác, vậy phải tu thêm tướng thứ hai.

Trước đó Hạ Nhân đã dùng thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu để tu thành một hình tượng đẹp trai đến mức khiến người ta kinh diễm, cho nên hiện giờ muốn giả mạo Sư thúc Sở này thì còn phải tu lại một tướng khác.

Vấn đề là trong thời gian ngắn không thể tu thành.

Ít nhất cũng cần mấy chục năm.

Đạo pháp trên người Hạ Nhân vừa chuyển, hình dạng lập tức biến thành Sư thúc Sở.

Đây không phải Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, mà chỉ là thuật che mắt thông thường.

“Nguyệt Nhiễm kia chẳng qua chỉ có tu vi Thần Quân cảnh, nàng ta hẳn không nhìn thấu thuật che mắt của ta!” Hạ Nhân nói: “Ta ra ngoài lừa nàng ta một phen trước… Nàng chờ ta…”

Nói xong, Hạ Nhân trực tiếp bước ra khỏi đại điện!

Nguyệt Nhiễm cung kính hành lễ với Hạ Nhân: “Sư thúc Sở, thế nào rồi?”

Hạ Nhân nói: “Hai người mà hôm nay ngươi đưa đến rất không tệ, công lao ta đã ghi nhận. Ngươi cứ trở về trước đi, sau này phần thưởng tự ta sẽ đưa cho ngươi, hơn nữa còn tăng gấp đôi!”

Nguyệt Nhiễm mừng rỡ khôn xiết, nói: “Đa tạ Sư thúc… Vậy còn hai người bọn họ…”

“Ồ!” Trên mặt Hạ Nhân hiện lên một nụ cười dâm tà, nói: “Nữ nhân kia không tệ… Ngươi đừng quấy rầy lão phu nữa… Lui xuống đi!”

Nguyệt Nhiễm dường như cũng hiểu ra, hỏi: “Vậy… vậy nam nhân kia thì sao?”

Hạ Nhân tiếp tục nói: “Suỵt suỵt suỵt…”

Vừa phát ra tiếng suỵt, hắn vừa làm động tác đưa tay chém xuống.

Nguyệt Nhiễm sợ đến hoa dung thất sắc, nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi… Sư thúc Sở, ta đi ngay đây…”

Nàng hoảng hốt vội vàng rời đi.

Hạ Nhân đóng cửa ngoài của đại điện, trở lại trong điện rồi thở phào một hơi.

Tiếp theo, hắn sẽ dùng thân phận Sư thúc Sở này để tìm hiểu thêm nội tình.

Nhưng Hạ Nhân vừa mới thở phào, bên ngoài lại vang lên một giọng nói: “Đệ tử Lý Mộ Phong, cầu kiến Sư thúc Sở...”

Hạ Nhân suýt nữa chửi thề: Mẹ kiếp...

Hắn lại đứng dậy, mở cửa ra một khe, bên ngoài cửa còn có một cấm thần trận, cho nên cách qua cấm thần trận, Hạ Nhân không thể nhìn rõ tu vi của tu sĩ bên ngoài.

Có điều, cách qua cấm thần trận, tu sĩ bên ngoài hẳn cũng không nhìn thấu lão tử đâu.

“Có chuyện gì!” Hạ Nhân bước ra khỏi cửa lớn, nhưng không đi ra khỏi cấm thần trận.

Đệ tử kia nghi hoặc một hồi rồi nói: “Sư thúc Sở, Đại trưởng lão truyền tin tới, nói rằng năm trăm phần hương cống lần này sẽ do ngài áp giải đến Tổng đà Thiên Huyền!”